

Programma de oesophagotomia : quod, Deo juvante, & praeside Bernardo Peyrilhe ... / tueri conabitur Joannes-Baptista Sue, programmatis auctor.

Contributors

Sue, Jean-Joseph, 1760-1830.
Peyrilhe, Bernard, 1735?-1804.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

[Paris] : Typis Michaelis Lambert, 1781.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/g64thwbx>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

17

PROGRAMMA

DE

ŒSOPHAGOTOMIA.

QUOD, DEO JUVANTE, & Praside BERNARDO PEYRILHE, Chirurgiæ Magistro, Doctore Medico Tolosano, Chymiciæ Regio Professore, Academiae Regiæ Chirurgiæ Consiliario, è Regiâ Academiâ Scientiarum, Humaniorum Litterarum & Artium Tolosana, necnon è Regiâ Scientiarum Societate Montpellierensi, tueri conabitur JOANNES - BAPTISTA SUE, Parisinus, in alma Universitate Parisiensi, liberalium Artium Magister, Programmatis Auclor.

Die Sabbati, 16^a Junii, anno Salutis 1781, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

IN REGIIS CHIRURGORUM PARISIENSIIUM
SCHOLIS, PRO ACTU PUBLICO
ET
MAGISTERII LAUREA.

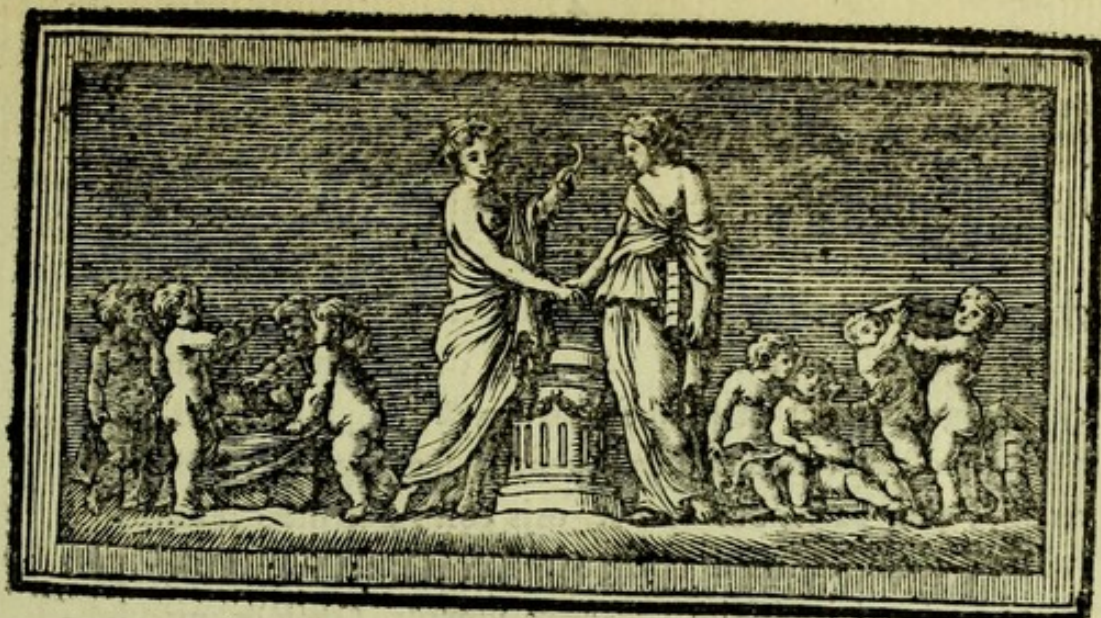
Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiae Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXXI.

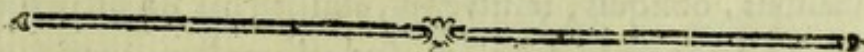
DES
GÉOGRAPHE ANATOMIA
C. DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE
DE LA UNIVERSITÉ DE PARIS
PAR M. J. B. DE LAUNAY
M. D. C. C. L. X. X. I.

PROGRAMES
DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE
DE LA UNIVERSITÉ DE PARIS
GÉOGRAPHE ANATOMIA
M. D. C. C. L. X. X. I.

PROGRAMES
DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE
DE LA UNIVERSITÉ DE PARIS
GÉOGRAPHE ANATOMIA
M. D. C. C. L. X. X. I.

D. O. M.

PROGRAMMA

DE

ŒSOPHAGOTOMIA.

I.

PHARYNX, faccus musculo-membranaceus, infundibulum referens, circa mediam colli longitudinem abit in meatum æqualem, quem œsophagum seu gulam dixerunt Anatomici. Hæc cylindracea fistula ex anteriori ad posteriorem faciem complanata, tracheæ submissa, descendens per collum, ad latus sinistrum corporum vertebrarum, in stomachum definit, vel potius evolvitur.

II. Dum thoracem trajicit œsophagus, aortæ assidens, undi-

A ij

que multo textu cellulari præcinctus ac colligatus, partem posteriorem dextram basis trianguli utrâque mediastini lamellâ circumsepti occupans, dextrorsùm magis magisque deflectit.

III. Tandem œsophagus, cor sinusque pulmonales prætergressus, à vertebra discedens, antrorsùm obliquus fertur, seque immitit in ostium muscoli inferioris diaphragmatis; paululùmque progressus per abdominis cavum & amplior factus, superiorem, posteriorem & sinistram ventriculi parietem pertundit, seu rectiùs, cum parietibus cardiæ oris coit, quo ostio terminatur.

IV. Eadem fermè œsophagi structura quæ stomachi; cujus appendix haud immeritò habendus videtur. Quatuor membranis compingitur, quarum prima in collo tota cellulosa, in pectore à mediastino suppeditatur. Secunda musculosa, fibris longitudinalibus, obliquis, transversis, aliisque has decussantibus interfecta. Tertia, nervea dicta, musculosâ amplior, rugis longitudinalibus exasperatur. Quarta demum, quam villosam non malè dixeris, eisdem rugis discernitur.

V. Glandulæ lymphaticæ, telâ cellulari conditæ, pharyngem ac œsophagum comitantur ad septum usque transversum, ducibusque excretoriis perforant; quibus jugiter humorem fatuum & viscidum fundunt, quo hosce canales à frictione defendunt, atque ingestis prætermo dum irritatos & dolentes demulcent.

VI. Arterias, quibus irrigatur œsophagus mutuatur ex aorta inferiori, carotide externa, subclavia, mammaria externa, bronchiali & intercostali superiori; quarum numerosiores rami, ramulique per carneam œsophagi tunicam dispersi, rete vasorum struunt, quod pro membranâ vasculosâ habuit Willifius.

VII. Venis itidem non paucis irrigatur œsophagus, quas truncus venæ cavæ, jugularis, azigos, mammaria, subclavia, bronchialis & vertebralis suppeditant.

VIII. Nervos omnes ex octavo pari & sympathico majori habet

œsophagus : superiores ex recurrente , inferiores verò ex ipso octavo pari ; cuius uterque truncus multifidus ad ventriculum pergat.

IX. Pharynx non secus ac œsophagus ita à natura comparati sunt , ut quæcumque receperint protinùs sursum vel deorsum trudent , aut saltem trudere totis viribus conentur. Nisi obstet vapidus ingratusque sapor , ingesta quæ semel imas fauces attingere non possunt , quin pellantur in ventriculum , quoties eorum moles & figura elabi sinunt : ductus enim alimentaris quâ parte distenditur esculentis aut potulentis , hâc parte irritatus contrahitur , irritantemque ac distendentem massam in partem proximè sequentem , laxam adigit ; quæ mox irritata rursus invicem viciniore laxæ patulæque tradat , ad ventriculum usque sensim detrudendam.

X. Vi muscolari deorsum urgente etsi gravitas ingestorum auxilio esse possit , nihilominus & hâc invitâ imò & in contrarium enitente potus cibusque in ventriculum ducuntur , ut quisque capite in terram demisso pedibusque in altum sublatis usu discere potest.

XI. Verùm heu ! mirus hic rerum ordo à providâ naturâ statutus , incuriâ , infulsâ jocatione , vesanâ moriendi cupidine , dementiâ , malâ ingluvie pervertitur.

XII. Hinc tot tamque diversa à corporibus extraneis œsophagi obturamenta , quorum memorandis historiis charta otiumque deesset : infausti enim hujus sortis eventus ut numero , sic circumstantiis vix modum capiunt.

XIII. Inter œsophagi repagula extrinsecus advenientia , hæc adedò minuta sunt , qualia spinæ , acus , exilia ossium fragmenta &c. ut neque idoneis instrumentis arripi , neque accommodatis organis in ventriculum detrudi valeant ; quòd invisâ exiguitate armis Chirurgicis se subducant.

XIV. Illa tantæ molis sunt ut ipsa in ventriculum detrudere

minimè tutum fit; seu quòd cardiam prætergredi renuant, seu quòd in saccum alimentarem propulsa pyloro reluctante cohibeantur, donec putrescant aut dissolvantur.

XV. Alia rursus figurâ undique secante infesta, si in ventriculum abigantur, nimirùm fragmenta vitri, silicis, & ut minùs providè asseruerunt observatores, ipsa adamantia, infinitis lethalibusque vulnusculis solent partes solidas rodere & ut proprio utar vocabulo, scarificare. His non malè sociaveris castaneas, gallas maturas, fungum exsiccatum, spongiam, suber, &c. quæ mole auctâ, hausto affatim humore gastrico, sibi ipsis viam occludunt, non antè reserandam, quàm putrefacta in minuta fragmenta abierint; quod eventu compertum est.

XVI. Demùm non desunt corpora gracilia, forfices putà, choclearia, cultri, ensis fragmenta, claves, &c. Vi in œsophagum adacta, quæ neque si idoneis instrumentis arripueris, manui conspectiùs trahenti obsequuntur; neque, si detruferis, res ægri in melius vertentur: imprudentes enim malèque provisi conatus, fatalem accidentium cohortem arcessunt hominemque ægrè servandum, perimunt.

XVII. Quos nisus in corpora extranea œsophagum obstipantia, natura edere visa est, hos ipsos incitare, firmare, temperare ars Chirurgica conata est. Non semel vis conservatrix, animalibus insita œsophago hærentia corpora vomitu ejiciens, Chirurgos monuit vomitum ciere. Hinc præcepit Paulus Ægineta ut ægri vomerent, quoties Chirurgus *ante ventriculi concoctionem in ægrotum incidit*; bellè sciis, *nonnumquam id quod est infixum unà cum vomitu ejici* (1). Hoc Pauli præceptum commentatus Medicus inter Germanos clarus, suavit, fortè ex Savonarolâ (2), stomachum pulve farinaceâ obruere, ut, quæ quandoque præter-

(1) Lib. VI, cap. 32.

(2) Practic. Tract. VI, cap. IX, Rubric. III.

missa est, occasio recurrat, nullâque intermissâ morâ vomitum provocare.

XVIII. His auxiliis incassum tentatis, cogitatum est de organo obice avellendo idoneis (3); tandemque ventum est ad instrumenta, quæ pondere aut formâ detrudendis in ventriculum repagulis sufficiant.

XIX. Nec tunc præsentibus artis beneficiis contenti, ab investigationibus destitère Chirurghi. Quædam corpora extranea neque pro votis evelli, neque tutò detrudi dictum est. Ea, secto œsophago, eximere ultima supererat spes anxia. Immane ausum medentes non terruit. Incitavere per ampla gutturis vulnera feliciter agglutinata, hærentesque animos confirmarunt ipsa corpora extranea concitato abscessu, ruptisque involucris, vel spontè, vel manu obstetricante, visa œsophagum deserere.

XX. His rationum momentis fretus, Chirurgos ad inauditam œsophagi sectionem impulit J. B. Verducus (4). Longo post Verducium tempore, Clar. Guattani, summi Pontificis Benedicti XIV Chirurgus primarius, post capta in Canibus experimenta, suspensas Chirurgorum mentes firmare, atque ut de nostra operatione periculum facerent adhortari, sibi provinciam sumpsit (5).

XXI. Tandem ad œsophagotomiam in homine celebrandam ventum est. Hâc audacter institutâ ægrotos ab orci faucibus revocârunt vitæque servârunt Chirurghi, inter Gallos non infirmæ notæ, Gourfaud & Rolland (6).

XXII. Ipse ego ne horum virorum felicibus ausis inconsultè calculum album adderem, in brutis œsophagi sectionem intentatam non dimisi. Quaternis experimentis ossa minuta in

(3) Albucaf. part. 2, cap. 38.

(4) Suite de la Pathologie, Chap. 32, Art. 18.

(5) Mémoire de l'Acad. Royale de Chirurg, tom III, pa. 351.

(6) *Ibid.*

œsophagum Canis detrufa & paululùm commorata, sectâ alimentari fistulâ eduxi, non modò salvis Canibus, verùm vix aliquod sanitatis detrimentum passis, si deglutitionem per paucos dies læsam exceperis.

XXIII. Ergò, ubi imminet suffocationis periculum, à corporibus œsophago infixis, quæ neque detrudere tutò, neque extrahere ars valeat, & ultimâ ægri spes pendet ex œsophagotomia, eam audacter aggrediatur Chirurgus; modò res evelendæ illam tubi alimentaris portionem occupent, quæ à glandula tyroïdea ad claviculam pertingit.

XXIV. Ægrotò in apto sedili collocato, Chirurgus coram stans, sedens aut flexis genibus insistens, cutim super stratumque paniculum carnosum ad lævum colli latus scalpello dividit, quâ parte distenta corporibus extraneis prominent. Exinde sejungit diducitque musculos sterno-tyroïdeos, & sterno-hyoïdeos per anteriorem & lateralem colli faciem decurrentes; quibus amotis, in propatulo erit œsophagus. Demum rectâ plagâ corporibus extraneis recipiendis capaci, ipse œsophagus pertunditur. His peractis, quidquid extranei occurrit digitis, hamo, volsellâ arreptum educitur.

XXV. De fasciatione nihil est quod addam: omnium simplicissimâ contentum vulnus, paucorum dierum spatio, modò ingestis non retardetur, optatâ cicatrice obducitur.

